

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 140.

Tredie Session.

74de Møde.

Tredagen den 6te Februar.

(Forts.)

Bjerring: Hvis der i § 72 i Grundloven virkelig stod, hvad den sidste ærede Taler anførte, da vilde Sagen jo dermed være afgjort. Han anførte nemlig, at der skulde staae i § 72, at der udfordres et Antal af 16 Medlemmer, for at affige Dommen. Men det staaer der ikke et Ord om; der staaer kun, at Rigsretten skal bestaae af 16 Medlemmer. Det er aldeles klart, at, naar man ikke vil sige, at netop disse 16 Medlemmer og ikke færre eller andre skulle affige Dom, hvorved man i mange Tilfælde vilde gjøre det umuligt, at Dom kunde blive affagt, saa maa man enten bruge den Analogie, som ligger i Grundloven, eller en anden. Den ærede Taler meente nu, at det var tydeligt, at det laae nærmest at vælge Suppleanter, men jeg har ikke hørt et Ord om, at han støttede det paa nogen Analogi i Grundloven; derimod er der en meget betydelig Analogi i Grundlovens § 65 for den Fremgangsmaade, som Minoriteten og Udskafet have opstillet. Naar den ærede Taler har omtalt det Farlige, som kunde ligge deri, at Antallet af Dommerne kun behøvede at være 12, fordi et enkelt Medlem let kunde skaffe sig en overveiende Indflydelse, saa seer jeg ikke, hvorfor et saadant Medlem, der havde en overveiende Indflydelse i en Forsamling af 12 Medlemmer, ikke ligesaa vel skulde kunne gjøre den gjældende i en Forsamling af 16 Medlemmer. Det foreskommer mig, at en Majoritet af 7 Medlemmer blandt 12 er nok saa stærk, som af 9 blandt 16. Skulde man søge en yderligere Garanti, saa skulde det ikke være i Antallet af dem, der skulle have Sæde i Retten, men i den Majoritet, der fordredes, for at Beslutningen om Dom-

fældelse skulde være gyldig. Sagde man: „vi finde ikke, at en Majoritet af 7 Stemmer blandt 12 er tilstrækkelig, vi mene, at der bør fordres en Majoritet af 8 Stemmer“, ja, da vilde jeg indrømme, at deri laae en stor Garanti for den Tiltalte; men jeg seer aldeles ingen Garanti for den Tiltalte deri, at 9 Stemmer af 16 skulle kunne fælde Dom fremfor 7 af 12.

Ordføreren: Den ærede helsingøeriske Landsstingsmand (Ordf.), der er i Minoriteten, henviste til, at dersom der kom Misligheder i denne Sag, kunde de afhjælpes ved Erfaringen. Jeg vil dog bemærke, at jeg ikke haaber, at Rigsretsloven skulde bringes saa hyppigt i Anvendelse, at man kunde vinde Erfaring i saa Henseende; men jeg vilde desuden meget beklage de Tiltalte, der under Prøvelsens Tid kom i denne Rets Hænder, og som skulde domfældes, uden at have den Garantie, som Loven tilstiger, at de bør have. Jeg mener derfor, at man ikke skal fortroste sig til, hvad Erfaring man kunde faae, ved at anvende en uheldig Lov til mulig Skade for de Tiltalte; men man skal skrive den Lov, der foresligger, paa en saadan Maade, at den indeholder alle de Garantier, som det i Henshold til Grundloven er muligt at tilvejebringe for de Paagjældende. Jeg kan ikke Andet, idet jeg atter tager Ordet, end vende tilbage til hvad jeg gik ud fra i mit forrige Foredrag, da det staaer og bestandigt vil staae for mig som et Hovedpunkt ved Løsningen af det Spørgsmaal, der her foreligger, hvad der efter Lovgivningens Principer maa ansees for at være meest betryggende i Henseende til Sagens retsfærdige Udfald. Jeg maa saameget mere vende tilbage dertil, naar jeg henseer til den Maade, hvorpaa min kyndige Sidemand til Venstre (Orsted) har betegnet nærværende